

BLINDE VLEK

Copyright © 2026 Julienne Brouwers

Uitgeverij JB Uitgeverij

Eerste druk 2026

Omslagontwerp JB Uitgeverij

Omslagbeeld Trevillion

Vormgeving binnenwerk JB Uitgeverij

ISBN paperback 978 90833 810 84

ISBN e-book 978 90833 810 77

BLINDE VLEK

Julienne Brouwers

THRILLER

Deel 3 in de Amber de Witt serie

*Every breath you take and every move you make
Every bond you break, every step you take I'll be watching you
Every single day and every word you say
Every game you play, every night you stay I'll be watching you*

*Oh, can't you see you belong to me?
How my poor heart aches with every step you take
Every move you make with every vow you break
Every smile you fake, every claim you stake I'll be watching you*

Every Breath You Take, the Police

Van Julienne Brouwers verscheen eerder

Gouden kooi (2025): deel 2 in de Amber de Witt serie

Koel Water (2024): deel 1 in de Amber de Witt serie

Alle delen van de Amber de Witt serie zijn ook uitstekend los te lezen

Jeugdzonde (2023)

Ziek van Jou (2022)

Dubbel Bedrog (2019)

HOOFDSTUK 1

Amber gooide haar handtas op de passagiersstoel en startte de motor van haar auto met trillende handen. Het Westeinde Ziekenhuis was maar tien minuten rijden vanaf het appartement, maar elke seconde voelde als een eeuwigheid. Ze drukte het gaspedaal iets verder in dan toegestaan was en negeerde het getoeter van een andere automobilist, die ze net iets te krap had ingehaald.

Haast je, had commissaris Denekamp gezegd. Die woorden bleven in haar hoofd echoën, terwijl ze door het verkeer laveerde. Al een hele poos had John telkens weer over zijn borst zitten wrijven. Meerdere malen had ze haar collega geadviseerd zich te laten nakijken, maar hij had volgehouden dat het niets was. Wat kon hij toch vreselijk koppig zijn.

Ze parkeerde haar auto schots en scheef op het trottoir voor de hoofdingang van het Westeinde en sprintte naar de ingang. De draaideur van het ziekenhuis draaide tergend langzaam – ze had hem het liefst een forse duw gegeven – voordat ze eindelijk door kon rennen naar de balie. Bij de receptie stond een rij mensen geduldig te wachten, maar Amber baande zich een weg naar voren, haar badge in haar hand. ‘Politie,’ hijgde ze tegen de receptioniste. ‘Ik zoek mijn collega John van Heeswijk. Hij moet hier opgenomen zijn.’

De vrouw tikte iets in op haar toetsenbord. ‘Zevende verdieping, gang links, door de dubbele deuren. Als u die kant...’

Maar Amber was al weggerend naar de liftschacht. Ze drukte meermaals op de knop. Haar hoofd tolde van de gedachten. Hoe zou ze John aantreffen? Wat was er precies gebeurd? Zou hij nog

wel...? Ze dwong de angst, die als een ijsskoude hand om haar keel kneep, terug naar beneden.

Het belletje van de lift haalde haar uit haar gedachten. Toen de stroom mensen eindelijk de lift had verlaten en ze naar de zevende verdieping zoefde, voelde ze haar hart bonken in haar keel.

Bij de balie van de Cardiac High Care afdeling stond een verpleegkundige in donkerblauwe kleding die Amber fronsend opnam. De bekende ziekenhuisgeur drong haar neusgaten binnen – een mengsel van ontsmettingsmiddel, schone lakens en iets ondefinieerbaars dat haar deed denken aan kwetsbaarheid en ziekte.

‘Ik zoek John van Heeswijk,’ zei Amber buiten adem, terwijl ze haar badge wederom liet zien. ‘Hij is vandaag binnengebracht. Ik ben zijn collega.’

‘Kamer 412,’ zei de verpleegkundige. ‘Hij slaapt. We hebben hem iets gegeven.’

Amber knikte en liep snel de gang door, de kamernummers afspurend. Bij elke stap werd de geur sterker, kroop hij dieper in haar kleding. Ze passeerde twee kamers voordat ze de juiste vond. Ze stopte voor de deur, haalde diep adem – voelde hoe haar maag samentrok – en duwde de deur voorzichtig open.

John lag bewegingloos in het ziekenhuisbed, kleiner dan ze hem ooit had gezien. Zijn gebruikelijke gebruide teint was grauw weggetrokken en zijn borst ging moeizaam op en neer. Overal waren slangetjes – in zijn neus, in zijn hand – verbonden met monitors, die zachte piepjes lieten horen. Het scherm naast zijn bed toonde groene lijntjes die zijn hartslag weergaven in een regelmatig patroon.

Ze bleef een ogenblik zo staan, niet in staat te bewegen. Toen liep Amber voorzichtig op hem af. Ze schoof een stoel naast zijn bed en ging zitten, haar blik gefixeerd op zijn bleke gezicht. Zonder na te denken pakte ze zijn hand vast – de hand die verdachten stevig had vastgehouden tijdens arrestaties, die kracht uitstraalde

bij elke beweging, maar die nu slap en levenloos in de hare lag.

‘John,’ fluisterde ze, niet wetend of hij haar kon horen. ‘Ik ben het, Amber. Je moet beter worden, hoor je me? We hebben nog zaken op te lossen.’

Een vreemd gevoel be kroop haar. Ze realiseerde zich dat de momenten waarop ze hem had aangeraakt zeldzaam waren geweest – een hand op zijn rug toen zijn moeder was gestorven, een vluchtige aanraking op zijn schouder bij een moeilijke zaak. Vertrouwd genoeg om er niet bij na te denken, maar nooit zo intens als dit. Nu, met zijn warme hand in de hare, drong het tot haar door hoezeer ze op hem was gaan rekenen – op zijn nuchtere kijk en steun toen ze erachter kwam dat Dirk haar had bedrogen.

De deur ging open en twee artsen in witte jassen kwamen binnen, een oudere man met grijzende slapen en een jongere vrouw met donker haar in een strakke staart.

‘Mevrouw Van Heeswijk?’ vroeg de oudere arts terwijl hij naar haar toe liep. ‘Ik ben dokter Netelenboom, cardioloog.’

Amber opende haar mond om te zeggen dat zij niet Johns vrouw was, maar hij sprak meteen verder. ‘Uw man heeft een zwaar hartinfarct gehad. Een van de belangrijke kransslagaders zat volledig verstopt. We hebben hem gedotterd en kunnen stabiliseren, maar de schade aan de hartspier is aanzienlijk. Hij zal een lang herstel tegemoet gaan.’

Amber voelde hoe haar mond droog werd. De woorden kwamen aan als klappen. Ze knikte, terwijl haar blik steeds weer afgleed naar John – zijn grijze gezicht, zijn borst die moeizaam op en neer ging. ‘Wat houdt dat precies in?’

‘Hij moet zijn levensstijl drastisch aanpassen. Minder vet eten, meer bewegen en maximaal twee glazen alcohol per week. Daarnaast voorlopig geen zware inspanning meer en zo min mogelijk stress. Hij zal waarschijnlijk een tijdje niet kunnen werken.’

Amber wierp een blik op John, die nog altijd bewegingloos

lag te slapen. Ze wist dat een nieuwe levensstijl geen makkelijke opgave voor hem zou worden. Ze kende zijn voorliefde voor een goed glas wijn bij het eten, zijn afkeer van sportscholen en zijn waardering voor een malse entrecote of een romige pasta bij de Italiaan.

De jonge arts sprak nu. ‘Hij zal uw hulp goed kunnen gebruiken bij zijn revalidatie.’

Johns oogleden trilden en gingen langzaam open. Even was er verwarring in zijn blik, alsof hij niet begreep waar hij was of hoe hij hier terecht was gekomen. Toen herkende hij Amber en probeerde te glimlachen. ‘Je bent gekomen,’ zei hij met dikke tong. Hij probeerde zich op te richten, maar viel meteen terug in de kussens. Zelfs die kleine inspanning was hem te veel.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde Amber, niet wetend wat anders te zeggen.

John keek haar aan op een manier die ze nog nooit bij hem had gezien – open, kwetsbaar en ontdaan van alle reserves. ‘Weet je wel hoeveel ik van je hou?’

Amber voelde het bloed naar haar wangen stijgen. Ze wierp een snelle blik naar de artsen, die elkaar veelbetekenend aankeken, en wenste dat ze door de grond kon zakken.

‘Dat is heel normaal,’ zei de oudere arts met een geruststellende glimlach. ‘De morfine kan mensen emotioneel ontregelen. Hij weet morgen waarschijnlijk niet eens meer wat hij allemaal gezegd heeft.’

John probeerde weer overeind te komen. ‘Ma?’ vroeg hij zacht, nog steeds wazig van de medicatie. Zijn ogen fixeerden zich op Amber, maar leken haar niet te zien. ‘Ma, ben je er?’

De situatie werd met de minuut surrealistischer. Amber trok haar hand terug, plotseling te bewust van de warmte die Johns vingers hadden achtergelaten op haar huid. De man die ze kende – de nuchtere rechercheur met zijn droge opmerkingen en zijn

onverstoorbare kalmte – was verdwenen, vervangen door deze kwetsbare versie die haar aanzag voor zijn moeder. Ze wist niet wat te zeggen, welke rol ze moest spelen in dit vreemde toneelstuk. Daarom richtte ze zich op de artsen, op de feiten en de dingen die ze wel kon bevatten. ‘Hoelang moet hij in het ziekenhuis blijven?’

‘Als uw man stabiel is de komende vierentwintig uur, mag hij naar de Medium Care waar ze een begin met de revalidatie zullen maken. Daarna mag hij – als alles goed gaat – na enkele dagen naar huis. Daar zal hij flink verzorgd moeten worden.’

John staarde met een gelukzalige glimlach in de verte. ‘Oh lekker, ontbijt op bed. Uitgeperste sinaasappels, gebakken ei met spek.’

De oudere arts vouwde zijn armen voor de borst. ‘Die kunt u voorlopig vergeten. Spek is uit den boze. Maar dat krijgt u allemaal nog uitgelegd. U staat al ingeschreven voor een cursus gezonde voeding, die wij aan al onze hartpatiënten aanbieden.’

Johns ogen waren weer dichtgevallen. Hij leek geen besef te hebben van de impact van het hartinfarct op zijn leven.

Amber voelde een knoop in haar maag. Ze dwong zichzelf de pijnlijke vraag te stellen die op haar lippen brandde. ‘Wordt hij wel weer de oude?’

De jonge arts beet op haar lip. ‘Daar kunnen we helaas geen uitspraken over doen. Het infarct vond plaats aan de onderkant van het hart. Dat gebied wordt normaal gesproken door de rechterkransslagader van bloed voorzien. Omdat juist daar ook een belangrijk deel van het geleidingssysteem loopt, heeft meneer Van Heeswijk een verhoogd risico op hartritmestoornissen. Het zal afwachten zijn of hij ooit weer aan het werk kan.’

Ontsteld keek Amber naar John. Hij lag daar, kwetsbaar en versuft, en zij voelde een treurnis over haar heen komen. Johns leven stond op zijn kop. Ja, hij had het hartinfarct overleefd, maar

hij zou mogelijk nooit meer volledig herstellen. En zij zou misschien haar partner kwijtraken – niet aan de dood, maar aan een lichaam dat hem had verraden.

HOOFDSTUK 2

Twee maanden later

De jonge vrouw tegenover me friemelde nerveus aan haar handtas. Ze was pas zesentwintig jaar, drie jaar geleden afgestudeerd en tot voor kort een veelbelovende analist bij ABN AMRO. Nu zat ze hier in mijn spreekkamer, met donkere kringen onder haar ogen en een blik die ik maar al te goed kende – die van iemand die volledig uitgeput was.

‘Ik snap het gewoon niet,’ zei ze, haar stem nauwelijks meer dan een fluistering. ‘Een jaar geleden voelde ik me nog zo sterk. Ik kon alles aan, werkte zestig uur per week en vond het nog leuk ook. En nu... nu kan ik al niet meer tegen de gedachte dat ik straks naar huis moet en morgen weer op moet staan.’

Ik knikte begripvol. ‘Een burn-out overvalt je vaak als een dief in de nacht. Het lijkt alsof het plotseling gebeurt, maar eigenlijk sluipt het al maanden of zelfs jaren door je systeem.’

‘Maar ik deed toch gewoon mijn werk? Ik was goed in wat ik deed. Mijn manager zei altijd...’ Ze stopte midden in haar zin en staarde naar het kleine plantje op mijn bureau. Een succulent, die bleef tenminste leven, ondanks verwaarlozing. Een bewuste keuze van mijn kant.

‘Vertel eens, wanneer heb je voor het laatst echt ‘nee’ gezegd tegen een extra opdracht?’ De woorden kwamen automatisch, professioneel. Maar terwijl ik ze uitsprak, voelde ik de ironie.

Hoeveel keer had ik zelf ‘ja’ gezegd tegen onze praktijk eigenaar Martijn, terwijl ik had moeten weigeren? Hoe vaak had ik extra cliënten aangenomen en avonden doorgewerkt omdat stoppen voelde als falen?

Ze opende haar mond om te antwoorden, maar werd onderbroken door het schelle geluid van mijn telefoon. Ik wierp een blik op het display – Ingrid, onze receptioniste. Normaal gesproken liet ik tijdens een sessie mijn telefoon met rust, een ongeschreven regel die ik nooit doorbrak. Maar Ingrid kende die regel ook. Als zij belde, was er iets aan de hand dat niet kon wachten.

‘Neem me niet kwalijk.’ Ik nam op.

‘Melanie, sorry dat ik je stoor, maar Alisha’s eerste cliënt van vandaag staat hier al een kwartier te wachten. Ze is nergens te bekennen.’ Ingrid’s stem klonk bezorgd, haar gebruikelijke opgewektheid getemperd.

Ik fronste. Stiptheid was mijn collega-psycholoog ten voeten uit, Alisha was meestal zelfs een half uur te vroeg om zich goed voor te bereiden op haar sessies. ‘Heb je haar al gebeld?’

‘Al vier keer. Ik krijg haar niet te pakken.’ Op de achtergrond hoorde ik een boze mannenstem. ‘Waar blijft ze nou? Ik moet over een half uur weer een meeting in!’

Mijn maag trok samen. Dit klopte niet. Alisha zou haar cliënten nooit laten zitten. ‘Ik kom eraan, Ingrid. Probeer hem nog even rustig te houden.’

Ik hing op en keek mijn cliënte verontschuldigend aan. ‘Het spijt me verschrikkelijk, maar er is een spoedgeval met een collega. Kunnen we een korte onderbreking nemen? Ik ben zo gauw mogelijk weer terug.’

Ik liep gehaast door de gang naar de balie. Mijn voeten zonken weg in het dikke, crèmekleurige tapijt dat door de hele praktijk liep. De wanden waren bekleed met warm hout en kunstwerken van lokale kunstenaars, zorgvuldig gekozen om een gevoel van

rust en exclusiviteit uit te stralen. Zachte klassieke muziek speelde op de achtergrond, net hard genoeg om sessies in de spreekkamers te maskeren.

Bij de mahoniehouten balie van de receptie stond een man – groot, begin veertig, gekleed in een duur pak. Hij liep heen en weer over het glanzend gepolijste marmer van de entreehal als een gekooide leeuw, zijn glanzende leren schoenen klikkend op de vloer. Achter de balie stond Ingrid, haar felblonde haar zoals doorgaans geföhnd in een bol, maar haar gezicht stond ongebruikelijk gespannen.

De geagiteerde man draaide zich naar me om zodra hij me zag. ‘Ik had een afspraak om negen uur.’ Hij tikte op zijn horloge – een Rolex, merkte ik op. ‘Om tien uur begint mijn call. Ik kan niet wachten.’

Ingrid stapte van achter de balie vandaan, haar handen sussend in de lucht. ‘Meneer Van Bergen, ga lekker even zitten. Ik zet een kopje koffie voor u, dan–’

‘Ik wil geen koffie,’ beet hij haar toe. ‘Ik wil mijn afspraak met Alisha.’

Ingrid haalde haar schouders op en trok zich weer terug achter de balie.

‘Meneer...’ begon ik.

Hij onderbrak me direct. ‘Ik snap niet waarom dit zo moeilijk is. Ik heb een afspraak, twee weken geleden al gemaakt. Punt. Ik betaal niet tweehonderd euro om in een wachtruimte rond te hangen.’

Ik ademde diep in. Onze praktijk trok een bepaald type clientèle aan – hoogopgeleide professionals die gewend waren aan perfecte service en daar ook voor betaalden. Advocaten, artsen, bankiers, consultants – mensen die in hun werk geen ruimte hadden voor fouten en dat van hun therapeut ook verwachtten. ‘Meneer Van Bergen, het spijt me enorm dat u moet wachten. Dit is zeer uitzon-

derlijk voor Alisha. Laat me even kijken wat we kunnen doen.’ Ik knikte naar Ingrid. ‘Kun je meneer Van Bergen voor vanmiddag inplannen? Dan is Alisha vast weer terug.’

‘Ik zit de hele middag vast in meetings,’ zei de man op een toon alsof ik dat zelf had moeten bedenken.

Ik glimlachte poeslief. ‘Natuurlijk, geeft u maar even door wanneer het u wel uitkomt. We regelen het wel.’ Ingrid begon al door de agenda te scrollen terwijl ze tegelijkertijd haar computer aantikte. ‘Alisha heeft morgen om half tien een gaatje, of anders donderdag om vier uur?’

Van Bergen keek op zijn telefoons. ‘Donderdag kan. Maar dit mag niet meer gebeuren.’ Hij wees met zijn vinger naar me alsof ik een schoolkind was. ‘Ik betaal voor betrouwbaarheid.’

‘Absoluut.’ Ik slikte mijn irritatie weg. ‘Zoiets gebeurt ons normaal nooit.’

Terwijl Ingrid zijn nieuwe afspraak intikte, probeerde ik Alisha opnieuw te bellen. Haar toestel ging direct naar de voicemail. Een onrustig gevoel bekwam me. We hadden vanochtend zitten appen, terwijl ik thuis mijn ontbijt klaarmaakte – een emotioneel geladen gesprek waar mijn hart nog steeds sneller van klopte als ik eraan terugdacht.

‘Meneer Van Bergen,’ zei ik, terwijl ik probeerde mijn groeiende ongerustheid te verbergen. ‘Fijn dat we een oplossing hebben kunnen vinden. Nogmaals onze excuses voor het ongemak.’

De cliënt pakte zijn aktetas van een van de leren fauteuils en beende naar buiten, waarbij hij nog een laatste verontwaardigde blik over zijn schouder wierp. Zodra de deur achter hem dichtsloeg, keek ik Ingrid aan.

‘Ik begrijp er niets van,’ zei ik. ‘We hebben vanochtend nog contact gehad. Alisha zei dat ze op het punt stond om te vertrekken richting de praktijk. Dit is niets voor haar.’

Ingrid knikte heftig, haar grote gouden oorbellen zachtjes rin-

kelend bij de beweging. ‘Dat dacht ik ook al. Zelfs als ze ziek is, neemt ze twee paracetamol en komt ze toch. Vorige maand nog, weet je nog? Toen had ze de griep, maar ze bleef gewoon doorwerken. Zei dat d’r cliënten op haar rekenden.’ Ze leunde over de balie, haar volle decolleté opzwellend in de strakke blouse, haar stem zachter nu. ‘Melanie, ik maak me echt zorgen. Dit voelt niet goed.’

Op dat moment ging de deur van spreekkamer drie open. Mijn collega Rico kwam naar buiten, samen met een vrouw van middelbare leeftijd die een zakdoek tegen haar ogen drukte. Hij legde even een bemoedigende hand op haar schouder en liep met haar mee naar de uitgang.

‘Tot volgende week. En denk eraan – één stapje tegelijk,’ zei hij met die warme, geruststellende stem die hem zo geschikt maakte als psycholoog voor de moeilijkste gevallen in onze praktijk.

Nadat de deur achter zijn cliënte was dichtgevallen, keek hij van Ingrid naar mij. Zijn ogen kregen een geamuseerde glinstering toen hij onze bezorgde gezichten zag.

‘Wat is er aan de hand? Jullie kijken alsof er iemand is overleden.’

Ingrid wees naar de lege spreekkamer achter in de gang. ‘Alisha is niet komen opdagen. Haar eerste afspraak stond al een kwartier te wachten en we krijgen haar niet te pakken.’ Haar Haagse accent klonk sterker nu ze bezorgd was.

Rico grijnsde. ‘Misschien heeft ze eindelijk besloten om die burn-outworkshop in eigen persoon uit te proberen?’ Toen hij zag dat we niet lachten, werd zijn uitdrukking serieuzer.

‘Dat is inderdaad niets voor haar.’ Hij richtte zich tot mij, zijn blik even intens als wanneer hij een cliënt analyseerde. ‘Mel, weet jij of er iets met haar aan de hand is? Jullie zijn altijd zo hecht. Als iemand het zou weten, dan ben jij het wel.’

Het schaamrood steeg naar mijn kaken. Alisha’s beschuldigen-

de woorden van eerder die ochtend echoden door mijn gedachten. Ze was woedend op me geweest en ik begreep precies waarom.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Geen idee,’ zei ik beslist. ‘Misschien heeft ze pech met haar fiets,’ probeerde ik, terwijl ik nadacht over de route die Alisha altijd aflegde. Vanuit haar appartement in Mariahoeve ging ze met de fiets over het fietspad dwars door het Haagse Bos richting het Statenkwartier, waar onze praktijk zich bevond. Die tocht duurde nog geen half uur.

‘Dan zou ze toch wel even bellen?’ reageerde Ingrid.

‘Ik kreeg meteen de voicemail,’ wierp ik tegen. ‘De batterij van haar telefoon kan leeg zijn?’

Rico schudde resoluut zijn hoofd. ‘Ze zou er alles aan doen om op tijd in de praktijk te komen. Desnoods had ze de tram gepakt – dan was ze al lang hier geweest.’

Ik staarde naar mijn telefoon en scrolde terug naar Alisha’s berichten van die ochtend, die als stille beschuldigingen op het scherm stonden.

Het laatste woord is hierover nog niet gezegd.

Haar woorden hadden een scherpe rand gehad. Het bericht dat daarna kwam, was koeler, afstandelijker.

Ik ga zo vertrekken naar de praktijk. Ik zie je daar wel.

Dat was bijna twee uur geleden verzonden. Een knoop vormde zich in mijn maag. Waarom was ze er dan nog niet?

HOOFDSTUK 3

Amber de Witt stond in de keuken van haar nieuwe huurappartement en staarde naar het koffiezetapparaat alsof het een ingewikkeld forensisch bewijsstuk was. Drie weken woonde ze hier nu en nog steeds voelde alles vreemd en onwennig, met name de stilte. Geen Dirk die luidruchtig de douche uit kwam, geen discussies over wie er boodschappen moest doen of verwijtende blikken over haar overwerken en de uren die ze aan zaken besteedde. Alleen zij en Aidan, die nog lag te slapen in zijn peuterbed – ze dwong zichzelf om de ruimte die niet groter was dan een opberghok ‘slaapkamer’ te noemen in zijn bijzijn.

Nadat ze Dirks affaire met een collega had ontdekt, wist ze dat ze zo snel mogelijk weg moest uit het huis dat ze ooit samen hadden gekocht. Dit gehuurde jaren-dertigappartement was prachtig, maar het was piepklein en verschrikkelijk duur. Ze wist dat ze de huur niet lang zou kunnen opbrengen. Elke maand nam ze geld op van haar spaarrekening om rond te komen, maar alles was beter dan te blijven hangen in een liefdeloze relatie.

Officieel waren Dirk en zij nog niet gescheiden. De papieren lagen bij de advocaat en het huis stond te koop, maar vooralsnog sleepte alles zich voort in een bureaucratische limbo. Ze was verwikkeld geraakt in een echtscheidingsprocedure die aanvoelde als drijfzand – hoe meer ze bewoog, hoe dieper ze leek weg te zakken. Soms werd ze overmand door woede, dan weer door verdriet, en het ergste van alles – twijfel aan zichzelf. Wat had zij verkeerd gedaan? Was ze te veel met haar werk bezig geweest? Had ze signalen gemist en een bord voor haar kop gehad? De affaire had haar zelfbeeld volledig aan flarden gescheurd. Al die jaren dacht

ze dat ze een sterk, rationeel en onafhankelijk persoon was en nu voelde ze zich naïef en kwetsbaar.

Als Aidan er niet was geweest, wist Amber niet of ze 's ochtends wel haar bed uit zou komen. Haar tweejarige zoon was haar anker in deze storm. Voor hem moest ze sterk zijn en moest ze doorgaan. En haar werk – dat was haar vlucht. De confrontatie met de dood, het leed en de gruwelijke details van misdaden maakte haar eigen problemen vaak relatief. Een besef dat het altijd erger kon. Elke dag dat ze een plaats delict betrad, kreeg ze een nieuwe les in perspectief.

Het nieuwe appartement had ook meteen het einde van een grote zaak genaamd Salamander gemarkeerd, waar een dubbele moord op een Deense au pair en de manager van een au-pair-bureau haar wekenlang had geteisterd. Samen met haar tactisch collega John van Heeswijk had ze alles op alles gezet om gerechtigheid te krijgen voor het verlies van twee levens. Amber voelde zich vermoeid, de intensieve moordzaak en de verhuizing hadden er flink ingehakt.

Dat was echter niet alles. John had twee maanden geleden een zwaar hartinfarct doorgemaakt en had nadien een moeizaam herstel meegemaakt. Sinds haar bezoek in het ziekenhuis had hij alle contact afgehouden. Waarom hij haar op afstand hield, was Amber een raadsel. Hun band op de werkvloer, maar ook daarbuiten, was hecht. Nu wist ze niet eens of hij ooit nog weer aan het werk zou gaan.

Het was niet alleen zijn fysieke gezondheid die zorgwekkend was. Zijn geliefde moeder was kort voor zijn hartinfarct overleden aan kanker. John had het er nauwelijks over gehad, typisch zijn stijl om pijn weg te stoppen, maar Amber had gezien hoe het hem had getroffen. De combinatie van rouw en werkstress had een dodelijke cocktail gevormd, die zijn hart bijna had gestopt.

Met een zucht staarde Amber naar de stapel dozen om haar

heen. Ze wist dat elke doos die ze opende weer een hoop herinneringen naar boven haalde. Ze mocht dan wel een nieuwe woning hebben, maar de herinneringen aan haar oude getrouwde leven bleven hangen zoals DNA-sporen op textiel.

Haar telefoon trilde op het aanrecht. De naam van de coördinator forensische opsporing verscheen op het scherm. Ze aarzelde even. Ze had eigenlijk vandaag vrij genomen om dit nieuwe leven van haar en Aidan een beetje vorm te geven.

‘Amber de Witt.’

‘Heb je zin in wat afleiding van je verhuisdozen?’ De stem van de coördinator klonk opgewekt.

Ze keek om zich heen naar de half uitgepakte dozen in de woonkamer en de fotolijsten die op de grond tegen de muur stonden te wachten om opgehangen te worden. Afleiding. Ja, dat kon ze wel gebruiken. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Vermissing van een vijfendertigjarige vrouw, psycholoog. Sinds gisterochtend spoorloos. Collega’s zijn ongerust.’

Amber voelde die vertrouwde prikkel, die scherpe focus die altijd kwam als er een nieuwe zaak was. Nieuwe sporen betekenden een nieuwe uitdaging. Iets om haar tanden in te zetten.

‘Naam van de vermiste?’

‘Alisha Driessen. Ze werkt in het Statenviertel in een chique psychologenpraktijk. Heeft gisteren al haar afspraken laten schieten zonder iets door te geven.’

Amber pakte automatisch pen en papier van de keukentafel. ‘Familie?’

‘Wordt uitgezocht. Schijnt gecompliceerd te zijn.’

‘Waar zit de kliniek?’

‘Alexanderstraat 127 in Den Haag. Haar collega’s zitten op jullie te wachten.’

‘Wanneer was het laatste contact?’

‘Gistermorgen vroeg. Ze appte met een collega, zei dat ze naar

de praktijk kwam. Is daar nooit aangekomen. Telefoon staat uit sinds gisterochtend, laatste ping in het Haagse Bos.’

Amber fronste. Het Haagse Bos was groot, maar er liep een fietspad dwars doorheen waar veel verkeer overheen ging. ‘Ik ben er over een klein uur.’

Ze hing op en dacht aan haar zoon die sliep. Zonder te aarzelen belde ze haar moeder, zoals altijd haar steun en toeverlaat als het op Aidan aankwam. Een vermissing was iets anders dan de inbraken en kleine zaken die ze de afgelopen weken had gehad en haar moeder begreep direct de urgentie.

Toen haar moeder een kwartier later was aangekomen, vertrok ze naar het bureau om de forensische bus op te halen en haar uniform aan te trekken. Het gevoel van een echte zaak na al die routineklussen sinds de zaak Salamander gaf haar nieuwe energie. Ze beseftte dat wat voor de betrokkenen vaak de ergste dag van hun leven was, voor haar juist een moment vormde om haar waarde te bewijzen – om orde te scheppen in chaos en antwoorden te vinden waar anderen alleen vragen zagen.

Een poos later parkeerde Amber de forensische bus voor een imposant herenhuis aan de Alexanderstraat, een rustige zijstraat van de levendige Frederik Hendriklaan, door Hagenaren ook wel ‘de Fred’ genoemd. Ze stapte uit en nam even de tijd om de omgeving in zich op te nemen. Het Statenkwartier ademde historie – de Art Nouveau-details aan de gevels, de elegante erkers en de brede, statige stoepen waren stille getuigen van de rijke architectuur van begin vorige eeuw. Na al die jaren in Den Haag kon ze nog steeds waardering opbrengen voor de charme van de stad.

Bij de voordeur hingen meerdere koperen naamplaatjes naast de bel: ‘Focus & Balans Psychologenpraktijk – *Mentale kracht voor topprestaties*’, ‘Aesthetic Clinic Den Haag’, en ‘Slaapcentrum Statenkwartier’. Het hele gebouw straalde exclusiviteit uit.

Ambers mondhoeken krulden even omhoog toen ze het eerste bordje las. John zou snuiven als hij die tekst zag – mentale kracht voor topprestaties. Ze hoorde zijn stem al in haar hoofd, die typische droge ondertoon als hij een cynische opmerking maakte.

Amber stapte de gemeenschappelijke entreehal binnen, waar een brede marmeren trap naar de bovenverdiepingen leidde. Hoge plafonds met originele ornamenten bewaarden de grandeur van het verleden. Direct rechts bevond zich een glazen deur met het logo van Focus en Balans.

Amber duwde de deur open en kwam in de praktijkruimte van de psychologen. De ruimte was recent gerenoveerd, met strakke lijnen en een eigentijds design dat een fascinerend contrast vormde met de klassieke architectuur van het gebouw. Glazen wanden deelden de ruimte op, terwijl warme houten accenten en subtiële verlichting een gevoel van rust en professionaliteit uitstraalden.

Achter de mahoniehouten receptiebalie zat een blonde vrouw van middelbare leeftijd, haar haar volumineus geföhnd in grote golven. Haar make-up was opvallend: felroze lippenstift, een genereuze laag blauwe oogschaduw en dikke mascara die haar wimpers accentueerde. Ze droeg een strakke blouse met een diepe V-hals die haar figuur flatteerde – opvallend voor een receptie in zo'n chique praktijk – maar ze straalde een zelfverzekerdheid uit die alle kritiek wegwuifde.

‘Goedemorgen!’ zei de vrouw opgewekt, haar Haagse accent direct hoorbaar. ‘U bent zeker van de politie? Ik ben Ingrid, de receptioniste hier.’ Ze stond op en stak haar hand uit. ‘Verschrikkelijk dat we niet weten wat er met Alisha aan de hand is, hè? Die arme meid. Ik heb d'r gistermorgen nog geprobeerd te bellen, maar ze nam niet op. Helemaal niks voor haar.’

Amber schudde haar hand en toonde haar badge. ‘Amber de Witt, forensisch rechercheur.’

Ingrids ogen lichtten op. ‘Oeh, forensisch! Dat is toch iets met

DNA en vingerafdrukken en zo? Spannend zeg!’ Ze leunde vertrouwelijk over de balie. ‘Weet u, ik heb altijd al agent willen worden. Lijkt me zó spannend, met een pistool achter een dief aanrennen!’ Ze zuchtte teatraal. ‘Maar ja, die opleiding was veel te moeilijk voor mij. M’n hoofd is meer gemaakt voor roosters en afspraken, snap je?’ Ze glimlachte breed. ‘Wilt u koffie? Of thee? We hebben van alles – cappuccino, espresso, groene thee, kamille...’

Amber had even tijd nodig om te schakelen van de verwachte formele, gedempte sfeer naar deze uitbundige ontvangst. ‘Nee, dank u.’ Doorgaans waren de collega’s van de tactische recherche als eerste ter plaatse. ‘Is er al een collega van mij gearriveerd?’

‘Oh ja, die zit binnen.’ Ingrid wees naar de gang. ‘In gesprek met Martijn, onze baas.’ Ze boog zich iets naar voren en fluisterde samenzweerderig: ‘Knappe man hoor, die collega van u,’ zei ze met een grijns van oor tot oor. ‘Daar zou ik wel een beschuitje mee willen eten. Kom, ik breng u wel even.’

Terwijl ze door de gang liepen, babbelde Ingrid vrolijk verder. ‘We zijn hier allemaal doodongerust, hoor. Alisha is zo’n lieverd. Altijd vrolijk en op tijd, en zo begaan met haar cliënten. Laatst nog zei ze tegen mij: “Ingrid, wat heb jij toch altijd leuke oorbellen in.” Dat vond ik zo lief van d’r.’ Ze keek Amber met grote ogen aan. ‘Denkt u dat er iets ergs is gebeurd? Want ’t is niks voor haar, zomaar niet komen opdagen.’

‘We zijn nog volop aan het onderzoeken,’ antwoordde Amber diplomatiek.

Ingrid knikte begrijpend. ‘Natuurlijk, u mag niks zeggen. Net als op tv. Maar als ik iets kan doen om te helpen, zegt u het maar hoor! Ik ken d’r nu een half jaar en ze is echt een schat van een meid.’

Ingrid bracht haar naar een kleine vergaderruimte aan het einde van de gang. Door de glazen wand zag Amber een jonge agent

staan en naast hem een lange man met zijn rug naar haar toe. Iets aan die brede schouders en het korte bruine haar met enkele grijze strengen was onmiskenbaar vertrouwd. Amber verstijfde. Het was John van Heeswijk.

Was hij nu alweer aan het werk? Na een zwaar hartinfarct? Ze voelde haar bloed sneller stromen. Na twee maanden radiostilte stond hij hier plotseling, alsof er niets gebeurd was. Ze had geprobeerd hem te bezoeken in het ziekenhuis, had bloemen gestuurd, maar na dat bizarre moment aan zijn bed had hij haar afgehouden. ‘Ik ben niet in de stemming voor bezoek,’ had hij gezegd toen ze hem belde. Ze had zijn stem toen nauwelijks herkend, zo kil en emotioneel.

John draaide zich om en zijn helderblauwe ogen vonden de hare. Amber schrok van zijn verschijning – hij was minstens vijf kilo afgevallen. ‘Amber,’ zei hij, met een korte knik. Geen begroeting, geen glimlach, geen ‘goed je te zien’. Alsof ze gewoon collega’s waren die elkaar de vorige dag nog hadden gezien.

Ze kwam dichterbij en hield haar stem neutraal. ‘John. Ik wist niet dat je weer aan het werk was.’ Ze gaf hem een knikje. ‘Ben jij aan de zaak toegewezen?’

John knikte en hief zijn kin. ‘Wat dacht je dan? Dat ik de rest van mijn leven thuis zou blijven zitten breien?’ reageerde hij schamper.

Zijn opmerking schoot in het verkeerde keelgat. ‘Nee, John. Ik dacht dat je misschien de moeite zou nemen om te reageren op mijn berichten. Of dat je zou laten weten dat je terug was.’ Ze zette het van zich af. ‘Wat hebben we hier?’

‘Een vermissing. Alisha Driessen, vijfendertig jaar, psycholoog van beroep. Volgens de ping van haar telefoon was haar laatste bekende locatie het Haagse Bos.’

Amber knikte. ‘Hoelang is ze vermist?’

‘Sinds gisterochtend. Laatste moment van afstralen op een zend-

mast vlakbij het bos was acht uur in de ochtend. Ze is vermoedelijk rond half acht met de fiets vanuit haar woning in Mariahoeve naar haar werk vertrokken, maar daar nooit aangekomen. Haar collega's hebben ons ingeschakeld.' Hij wees naar een slanke man in een nauwsluitend pak die zich buiten gehoorsafstand van hen bevond. 'Die man daar is Martijn van Aerdenhout De Zuylen. Psycholoog en eigenaar van de praktijk.' John schudde zijn hoofd en snoof. 'Van Aerdenhout De Zuylen. Met zo'n naam kom je de wereld al met een voorsprong binnen.'

Amber wierp hem een waarschuwende blik toe. 'Wat weten we tot nu toe?'

'We hebben alle ziekenhuizen in de regio afgebeld, geen ongeluk gemeld. Ook haar financiële transacties zijn bekeken – geen pinactiviteit sinds zondagavond toen ze een zak chips haalde bij de avondwinkel. Het lijkt alsof ze in rook is opgegaan, geen enkel spoor.'

Amber keek hem strak aan. 'Er zijn altijd sporen, John. Het is alleen aan ons om die te vinden.' Hun blikken kruisten even en voor een moment zag ze een flits van herkenning in zijn ogen – de vertrouwde chemie die ze eerder tijdens het samenwerken hadden gedeeld.

Ze liepen samen naar Martijn van Aerdenhout De Zuylen, die met gefronste wenkbrauwen op zijn telefoon stond te kijken. Hij droeg een donkerblauw kostuum dat duur oogde, met een strak gestreken wit overhemd. Aan zijn pols glinsterde een gouden horloge dat vast meer kostte dan Ambers maandsalaris. Hij was een knappe man met fijne gelaatstrekken – scherpe jukbeenderen, een rechte neus, volle lippen. Je hebt allerlei psychologen, dacht Amber, maar dit was zeker niet het geitenwollensokkentype. Hij keek op toen ze naderbij kwamen.

'Meneer Van Aerdenhout De Zuylen,' begon Amber terwijl ze haar hand uitstak. 'Ik ben Amber de Witt, forensisch rechercheur.'

Ik begrijp dat Alisha Driessen in uw team werkt. Kunt u ons wat meer vertellen over Alisha?’

Martijn knikte en stak zijn telefoon weg. ‘Alisha is een uitstekende psycholoog, gespecialiseerd in burn-outs bij hoogopgeleide professionals. Heel nauwkeurig, betrouwbaar en altijd op tijd. Ze kwam gisteren niet opdagen voor haar eerste cliënt. Elke gemiste afspraak kost ons niet alleen geld, maar ook vertrouwen. Alisha weet dat.’ Hij zweeg even. ‘Zoiets zou ze zichzelf nooit permitteren.’

Amber knikte. ‘En uzelf, hoe laat was u gisterochtend op de praktijk?’

Martijn gebaarde naar een sporttas in de hoek van de kamer. ‘Ik was eerst naar de sportschool gegaan, zoals ik meestal ‘s ochtends doe. Tegen half negen kwam ik hier aan.’ Hij fronste even. ‘Normaal gesproken is Alisha er dan al. Haar eerste cliënt stond om negen uur gepland.’

John schraapte zijn keel. ‘Kunt u ons iets vertellen over deze praktijk?’

Martijn rechtte zijn rug, alsof hij automatisch in presentatiemodus schoot. ‘Focus & Balans is een high-end psychologiepraktijk. We richten ons op succesvolle professionals die mentaal in topvorm willen blijven.’

‘Fascinerend,’ zei John met een uitgestreken gezicht. Amber hoorde zijn cynische ondertoon die Martijn leek te missen.

Martijn glimlachte zijn tanden bloot. ‘Ik ben de eigenaar, we hebben vier psychologen in totaal – Alisha Driessen, Melanie Hendriks, Rico Verlinden en ikzelf. Alisha werkt er pas een half jaar, maar ze heeft snel een goede cliëntèle opgebouwd.’

‘Melanie en Alisha zijn bevriend, toch?’ vervolgde John.

‘Ja, dat klopt,’ bevestigde Martijn. ‘Ze hadden direct een klik toen Alisha hier kwam werken.’

‘Melanie heeft de vermissing gemeld,’ zei John, meer als een

bevestiging dan als vraag.

Amber trok haar wenkbrauwen licht op. Het was interessant dat Melanie de melding had gedaan, niet de praktischeigenaar, noch familie of een partner. ‘Heeft u enig idee waarom Alisha ineens onvindbaar is, meneer Van Aerdenhout De Zuylen?’

Martijn schudde zijn hoofd. ‘Absoluut geen idee. Dit past niet bij haar. Ze is altijd stipt en neemt haar werk uiterst serieus.’

‘Kunt u de fiets beschrijven waarop ze vermoedelijk haar woning heeft verlaten?’ vroeg Amber.

Martijn schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat zult u aan Melanie moeten vragen.’

‘Wanneer is ze voor het laatst in de praktijk geweest?’ vroeg John, terwijl hij zijn notitieboekje tevoorschijn haalde.

‘Afgelopen vrijdag,’ antwoordde Martijn direct. ‘Ze werkt vijf dagen per week, maandag tot en met vrijdag. Vrijdag was alles nog normaal, voor zover ik weet.’

Amber knikte langzaam. ‘Weten we zeker dat ze gisterochtend vanuit huis is vertrokken?’

‘Ja,’ zei Martijn. ‘Melanie had nog berichten met haar uitgewisseld waarin Alisha aangaf dat ze op het punt stond om naar de praktijk te vertrekken.’

Amber maakte een mentale aantekening. Dat was interessant – die berichtenuitwisseling vlak voor haar verdwijning moest ze nader onderzoeken. ‘We zullen haar woning moeten bekijken,’ zei ze tegen John. Alhoewel ze Alisha’s werkkamer wel degelijk wilde inspecteren, had sporen afnemen hier in de praktijk weinig zin, besefte Amber. Er zouden talloze sporen te vinden zijn die niet relevant waren voor de zaak.

Ze draaide zich weer naar Martijn. ‘Nog één vraag. Had Alisha problemen? Is er iemand die haar kwaad zou willen doen, denkt u?’

Martijn opende zijn mond om ‘nee’ te zeggen, maar sloot hem

toen weer. Hij dacht na, zijn voorhoofd gefronst. ‘Eigenlijk... nu u het vraagt. Er was wel iets, een poosje geleden. Alisha kwam naar me toe met wat ze een ‘hypothetische situatie’ noemde.’

‘Wat voor situatie?’ vroeg John scherp.

Martijn zuchtte en wendde zijn ogen af. ‘Ze legde me een ethisch dilemma voor. Iemand die ze kende – ze benadrukte dat het niet om een cliënt ging – die kwetsbaar was en in een situatie van verwaarlozing verkeerde. Ze vroeg me of ze als psycholoog een meldingsplicht had bij Veilig Thuis.’

‘En wat heeft u geantwoord?’ vroeg Amber.

‘Ik vertelde haar dat ze als psycholoog verplicht was om actie te ondernemen, ook al ging het niet om een directe cliënt. We hebben een zorgplicht die verder gaat dan alleen onze spreekkamer.’ Martijn wreef over zijn kin. ‘Ze worstelde duidelijk met haar loyaliteit tegenover de persoon in kwestie, dus ik vermoedde al snel dat het ging om iemand in haar naaste omgeving.’

‘Heeft ze verteld wie die persoon was?’ vroeg John.

Martijn schudde zijn hoofd. ‘Nee, ze hield het bewust vaag. Maar nu ik erover nadenk... ze was behoorlijk emotioneel. Dat is eigenlijk niets voor Alisha. Ze is altijd zo beheerst, zo professioneel.’

Amber en John wisselden een blik.

‘Wanneer vond dit gesprek plaats?’ vroeg Amber.

‘Ik geloof zo’n anderhalve week geleden,’ antwoordde Martijn. ‘Ik realiseer me nu dat ik helemaal ben vergeten te vragen aan haar hoe het was afgelopen. Druk met van alles, je kent het wel.’ Er gleed een schuldbevuste blik over zijn gezicht. ‘U denkt toch niet... dat dit iets met haar verdwijning te maken kan hebben?’

HOOFDSTUK 4

Ik leidde rechercheur De Witt door de praktijk naar Alisha's werkkamer. Alles voelde surrealistisch, alsof ik door een dikke laag watten bewoog. Het bloed ruiste in mijn oren terwijl ik de deur opende van de ruimte waar Alisha nog maar vier dagen geleden had gezeten – lachend, levend, écht.

‘Dit is haar kamer,’ zei ik, mijn stem zachter dan ik wilde. ‘Ze houdt van minimalisme. Alles heeft zijn plek.’

De forensisch rechercheur knikte en trok latex handschoenen aan voordat ze de ruimte betrad. Ze was slank en had bruin, steil haar in een strakke paardenstaart en een gezicht dat niets prijs gaf. Ze bewoog voorzichtig door de kamer, liet haar blik over alles glijden – het strakke houten bureau, de ergonomische stoel, de boekenkast met zorgvuldig gerangschikte vakliteratuur over angst, depressie en burn-out en natuurlijk de DSM.

Aan de andere kant van het bureau stonden twee comfortabele stoelen tegenover elkaar, bekleed met zachte, grijsgroene stof – exclusief uiteraard, want Martijn wilde alleen het beste voor onze cliënten. Tussen de stoelen in stond een klein tafeltje met een glazen blad, waarop een doos tissues discreet klaarstond. Ik wist dat achter in het magazijn stapels van die dozen lagen, altijd op voorraad. In de hoeken van de kamer stonden enkele grote planten. Alisha zorgde er goed voor en gaf ze water op vaste tijden. Ze geloofde heilig in de kalmerende werking van groen in een therapieruimte.

‘Hoe goed kent u mevrouw Driessen?’ vroeg de rechercheur zonder op te kijken, terwijl ze de laden van Alisha's bureau een voor een opende.

Mijn mond werd droog. ‘We zijn collega’s. En... vrienden.’

Nu keek ze wel op, haar ogen doordringend, alsof ze de lading van mijn aarzeling had opgepikt. ‘Vrienden?’ herhaalde ze.

‘Ja, we werden al snel vrienden nadat ze hier kwam werken. Dat is nu een half jaar geleden.’ Ik probeerde mijn stem neutraal te houden, maar voelde hoe mijn handen licht trilden. Ik stopte ze in mijn zakken.

Ze knikte en vervolgde haar werkzaamheden. ‘Hoe nauw is dat contact? Zien jullie elkaar ook buiten het werk?’

Ik slikte. Het leek of er een steen in mijn keel zat. ‘Soms, ja. We lunchen wel eens samen, of gaan een avondje de stad in. Afgelopen zaterdag nog.’

‘En dat was plezierig?’ vroeg ze, terwijl ze de inhoud van Alisha’s agenda bestudeerde, haar vingers traag langs de bladzijden glijdend.

‘Natuurlijk,’ antwoordde ik, te snel. ‘Waarom zou dat niet zo zijn?’

De rechercheur haalde haar schouders op, een minimaal gebaar, maar ik voelde dat ze mijn reactie had opgemerkt en ergens in haar hoofd had opgeslagen. Ze sloot zorgvuldig de agenda en legde die terug op exact dezelfde plek.

‘Heeft u Alisha wel eens horen praten over een tijdje er tussen-uit gaan?’ vroeg ze, haar blik strak op mij gericht. ‘Had ze misschien plannen om ergens naartoe te gaan? Een paar dagen weg, de batterij opladen?’

Ik schudde resoluut mijn hoofd. ‘Nee, absoluut niet. Als Alisha zoiets van plan was geweest, had ze het me verteld. En bovendien zou ze nooit zomaar haar cliënten in de steek laten, daar was ze veel te consciëntieus voor.’

‘Toch gebeurt dat soms,’ zei de rechercheur bedachtzaam, meer tegen zichzelf dan tegen mij. ‘Mensen worden overweldigd, raken in paniek, hebben behoefte aan ruimte. Zeker als er veel druk is.

Gebruikt Alisha medicijnen of heeft ze medische problemen die relevant kunnen zijn?’

‘Niet dat ik weet. Ze was kerngezond, doet aan yoga, eet vegetarisch.’ Het was vreemd om in de verleden tijd over haar te praten, dus corrigeerde ik mezelf haastig. ‘Is kerngezond, bedoel ik.’

De onderzoeker keek me even aan, iets in haar blik verzachtte, voordat ze doorging met haar vragen. ‘Heeft ze een partner?’

‘Ze heeft een tijdje iets gehad met een man, Guido, maar dat is een maand geleden uitgelopen. Niet bepaald *wedding material*, maar toch was ze behoorlijk van slag toen ze er uiteindelijk een punt achter zette.’

‘Weet u waarom ze het uitmaakte?’

Ik aarzelde. ‘Hij kon niet omgaan met haar werk en haar uren. Werd jaloers als ze overwerkte. Controleerde haar continu, belde steeds om te checken waar ze was. Ze werd er horendol van.’

‘Dat klinkt problematisch,’ merkte ze op.

‘Ja, dat vond Alisha ook. Daarom maakte ze het uit. Ze zei dat ze geen relatie wilde die op wantrouwen was gebaseerd.’

‘Hoe reageerde hij daarop?’

‘Niet goed,’ zei ik. ‘Hij bleef haar bellen, soms midden in de nacht. Stuurde bizarre berichten.’ Ik dacht terug aan Alisha’s gefrustreerde gezicht als ze me weer een nieuwe reeks appjes liet zien. ‘Maar de laatste weken was het rustiger geworden. Alisha dacht dat hij eindelijk verder was gegaan met zijn leven.’

Rechercheur De Witt knikte langzaam. ‘Heeft Alisha hier aangifte van gedaan?’

‘Nee,’ gaf ik toe. ‘Ze wilde geen gedoe. Zei dat ze het zou afwachten en kijken of het vanzelf zou overwaaien.’ Ik keek naar rechercheur De Witt en zag in haar ogen een flits van begrip. Die hoef ik niets te vertellen over hoe zinloos het vaak is om als vrouw aangifte te doen van grensoverschrijdend gedrag, dacht ik. Ze was ongeveer mijn leeftijd, ze wist precies hoe dat werkte.

‘Heeft u enig idee of Alisha de afgelopen vierentwintig uur contact heeft gehad met haar familie? Ouders, broers of zussen?’

Ik aarzelde. ‘Ik heb zelf geen nummers van hen. En of ze gebeld heeft...’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik durf het niet te zeggen. Alisha praatte niet vaak over haar familie. Het was nooit echt een favoriet onderwerp voor haar.’

‘Wat bedoelt u daarmee?’

‘Gewoon...’ Ik zocht naar woorden. ‘Ze had het er soms over, maar altijd een beetje afgemeten. Ze waren niet bepaald hecht.’

De blik van de rechercheur gleed bedachtzaam door de ruimte, langs de boekenkast, het bureau en de ingelijste diploma’s aan de muur. ‘En weet u welke fiets Alisha gebruikt?’

‘Een zwarte Cortina,’ antwoordde ik. ‘Elektrisch, met zo’n kratje voorop. Ze heeft hem nog maar kort.’

‘Welke route neemt Alisha om naar de praktijk te komen?’

‘Ze woont in Mariahoeve, aan de Catharinaland.’ Ik zag Alisha voor me, zoals ze altijd enthousiast vertelde over haar ochtendritje. ‘Ze fietst door het Haagse Bos, over het fietspad dat parallel loopt aan de Bezuidenhoutseweg. Ze vindt het heerlijk om door het groen te fietsen, voordat ze de drukte van de stad in duikt. Zegt altijd dat het haar helpt om haar hoofd leeg te maken voor de dag begint.’ Mijn stem werd zachter. ‘Ons werk vraagt best veel van ons. De hele dag sessies houden met mensen die worstelen met hun problemen, hun pijn. Dat ritje door het bos is voor haar een soort overgang, denk ik. Een moment voor zichzelf.’

Rechercheur De Witt knikte begripvol, alsof ze zich kon indenken wat ik bedoelde. ‘Weet u of iemand de sleutel heeft van Alisha’s appartement? Voor het geval we daar moeten kijken?’

Ik voelde hem bijna branden in mijn tas, waar hij nog steeds zat sinds gistermiddag. ‘Die heb ik,’ zei ik, terwijl ik hem tevoorschijn haalde. Het metaal voelde warm in mijn handpalm. ‘We passen soms op elkaars kat als de ander op vakantie is.’

De rechercheur keek me onderzoekend aan, haar wenkbrauwen licht opgetrokken.

‘Ik ben gistermiddag langs haar appartement gegaan,’ flapte ik eruit, alsof ik me moest verantwoorden. ‘Ik heb aangebeld, maar er werd niet opengedaan. Ik had de sleutel in mijn hand, stond op het punt om naar binnen te gaan, maar...’ Mijn stem stokte. Hoe moest ik uitleggen dat ik daar had gestaan, verlamd door angst voor wat ik zou kunnen aantreffen?

‘Maar?’ drong de rechercheur voorzichtig aan.

‘I-ik durfde niet zo goed.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Dus toen heb ik jullie gebeld.’

Ze knikte, nam de sleutel aan en liet hem zorgvuldig in een plastic zakje glijden. ‘We zullen hem gebruiken om haar appartement te inspecteren.’ Er viel een stilte waarin haar blik op mij bleef rusten, alsof ze haar volgende woorden zorgvuldig afwoog.

‘Mevrouw Hendriks, ik zou ook graag een DNA-monster van u willen afnemen.’

Mijn hart sloeg over. ‘Een DNA-monster? Van mij?’

‘Standaardprocedure,’ zei ze, haar toon professioneel maar niet onvriendelijk. ‘U kwam regelmatig in Alisha’s appartement, dus uw DNA zal daar aanwezig zijn. We moeten uw profiel kunnen uitsluiten bij het forensisch onderzoek.’

Het was een logische vraag, rationeel verklaarbaar. Toch voelde het als een beschuldiging. In haar ogen was ik niet langer slechts de bezorgde vriendin, maar iemand die ze moest observeren, wiens aanwezigheid in Alisha’s leven ineens verdacht leek.

‘Oké,’ zei ik, mijn stem een toon hoger dan ik wilde. ‘Hoe... hoe werkt dat precies?’

Ze haalde een zilverkleurige verpakking uit haar tas, zo groot als een A4’tje. ‘Als u uw mond zou willen openen?’ Ze pakte er een rond sponsje op een stokje uit – het deed me denken aan een lolly. ‘Houd dit even onder uw tong.’

Ik gehoorzaamde. Daarna wreef ze het sponsje langs de binnenkant van mijn wangen. Het was een vreemd intieme handeling, uitgevoerd met klinische afstandelijkheid. Alsof een stukje van mezelf werd meegenomen, geregistreerd en opgeslagen in een database.

Toen ze klaar was plaatste ze het sponsje in een houder, plakte er een sticker op en noteerde mijn naam. ‘Dank u voor uw medewerking, mevrouw Hendriks. We nemen contact met u op als we nog vragen hebben.’

‘Gaan jullie haar zoeken?’ Ik beet op mijn lip. ‘Ik maak me echt zorgen om haar.’

Rechercheur De Witt kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Denkt u dat ze mogelijk suïcidaal is?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dat denk ik niet.’ Maar terwijl ik de woorden uitsprak, besefte ik vanuit mijn werk als psycholoog dat mensen soms heel goed verborgen konden houden hoe donker hun gedachten werkelijk waren. Toch had Alisha nooit signalen gegeven die in die richting wezen.

De rechercheur knikte. ‘Om antwoord te geven op uw vraag: we zullen haar zoeken, maar de zoekactie zal voorlopig beperkt zijn. Ze is pas vierentwintig uur vermist en hoewel we dit serieus nemen, zijn er nog geen concrete aanwijzingen voor een misdrijf.’ Ze zweeg even, alsof ze overwoog hoeveel ze me wilde vertellen. ‘In de meeste gevallen duiken vermiste volwassenen binnen achteneertig uur weer op. Soms hebben mensen gewoon even tijd voor zichzelf nodig of zijn ze hun telefoon vergeten. Het is heel goed mogelijk dat ze weer vanzelf opduikt.’ Ze trok haar handschoenen uit en stopte ze in haar zak, een gebaar dat het einde van het gesprek markeerde. ‘Als we nog vragen hebben, nemen we contact met u op. En als u zich nog iets herinnert wat belangrijk zou kunnen zijn, hier is mijn kaartje.’

Ik nam het aan, mijn vingers sloten zich om het kartonnetje.

‘O, nog één ding,’ voegde ze toe, bijna terloops, terwijl ze zich naar de deur van Alisha’s kamer keerde. Haar hand rustte al op de deurkruk. ‘Die berichtenwisseling van gisterochtend, tussen u en Alisha. Waar ging die over?’

Mijn hart sloeg over. De vraag kwam zo onverwacht en bewust casual dat ik wist dat het juist geen bijzaak was. ‘Gewoon... werk. Roosters en zo.’

Haar blik bleef op mijn gezicht rusten, een fractie te lang. Alsof ze dwars door mijn woorden heen kon kijken, naar de waarheid die ik verzwegen. Ik probeerde mijn eigen straatje schoon te vegen, maar voelde hoe het vuil zich alleen maar verder ophoopte.

De stilte tussen ons rekte zich uit.

‘Natuurlijk,’ zei ze tenslotte. ‘Bedankt voor uw tijd, mevrouw Hendriks.’

Nadat rechercheur De Witt was vertrokken, bleef ik even staan in de gang, mijn hart nog steeds bonzend in mijn keel. Wat had ze gezien in Alisha’s kamer? Had ze iets gevonden wat ik over het hoofd had gezien? Dachten ze nu dat er sprake was van een misdrijf? De vragen tolden door mijn hoofd terwijl ik terugliep naar de wachtkamer, waar Rico op me stond te wachten.

‘En?’ vroeg hij. Zijn donkere krullen vielen warrig over zijn voorhoofd, zoals altijd als hij vergeten was ze uit zijn gezicht te strijken. Zijn olijfkleurige huid verried zijn Italiaanse afkomst van moederszijde, maar de helderblauwe ogen had hij duidelijk van zijn vader geërfd. Hij droeg een geruit flanellen hemd met korte mouwen in aardse tinten.

‘Ze hebben haar huissleutel meegenomen,’ zei ik zacht. ‘Ze gaan haar appartement doorzoeken.’

Rico schudde zijn hoofd. ‘Dit is echt fucked up, Mel. Vrijdag was ze er nog, en nu...’ stamelde hij. Rico was normaal gesproken de belichaming van kalmte, met zijn bedachtzame bewegingen en rustige uitstraling – het type dat ongegeneerd met gekruiste benen

op de grond ging zitten als alle stoelen bezet waren. Nu tikte hij nerveus met zijn Birkenstock op de marmeren vloer.

Ik keek naar buiten, waar de zon meedogenloos scheen in een strakblauwe lucht. Het was alweer de vijfde dag van die drukken- de hitte, de temperatuur ergens boven de dertig graden. De stad leek te gloeien, het asfalt dampte en mensen zochten schaduw onder bomen en luifels. Het idee dat Alisha ergens was, misschien in gevaar, misschien gewond, terwijl wij hier stonden te wachten tot iemand anders haar zou vinden... Plotseling voelde ik een golf van onmacht die omsloeg in vastberadenheid. ‘De rechercheur vertelde dat ze beperkte middelen hebben voor de zoekactie. Dat schiet toch niet op?’ zei ik met een zucht. ‘We moeten iets doen. We kunnen niet alleen maar afwachten tot de politie...’ Ik stopte, niet wetend hoe ik mijn gedachten onder woorden moest brengen.

Rico nam me bezorgd op. ‘Ik snap wat je bedoelt, maar wat stel je voor?’

‘We kunnen toch zelf gaan zoeken? Ik heb gehoord dat haar telefoon voor het laatst een signaal gaf in het Haagse Bos. Dat is de enige plek op haar route waar iets kan zijn gebeurd zonder getuigen.’

Rico keek een moment peinzend voor zich uit, terwijl hij met zijn vingers op de leuning van de fauteuil trommelde. ‘Goed punt. Maar hoe wil je dat zoeken aanpakken?’

‘Gewoon... rondlopen en een kijkje nemen,’ zei ik, mijn handen openend in een hulpeloos gebaar. ‘Misschien vinden we wel iets, haar fiets, een tas, ik weet het niet. Misschien heeft ze een ongeluk gehad en ligt ze daar zonder dat iemand haar hoort.’ Een sprankje hoop flakkerde op in mijn gedachten, maar werd meteen getemperd door rationeel besef. Het idee dat Alisha ergens in het bos lag, gewond maar levend, zonder dat iemand haar had opgemerkt, was uiterst onwaarschijnlijk. Elke dag stroomden honderden mensen door het stadsbos – joggers in de vroege ochtend,

kantoormedewerkers tijdens hun lunchwandeling, scholieren op weg naar huis. Als er werkelijk iemand hulpeloos langs het pad lag, zou er allang alarm zijn geslagen. Maar toch – misschien lag ze net buiten het zicht, achter struiken of in een greppel.

‘We moeten inderdaad zelf gaan zoeken,’ zei Rico beslist, zijn stem vaster dan daarnet. ‘Mijn laatste afspraak voor vandaag is om drie uur. Daarna kan ik weg.’

‘Ik zeg mijn laatste wel af.’ Ik dacht even na. ‘We zouden Martijn kunnen vragen om mee te gaan.’

Rico’s mondhoek vertrok, een subtiele beweging die ik hem al vaker had zien maken als hij iets wilde zeggen maar zich inhield. ‘Hmm, misschien,’ zei hij, zijn blik afdwalend naar het raam. ‘Al heeft hij het natuurlijk druk met het verdelen van Alisha’s cliënten over ons. Prioriteiten, toch?’

Ik keek hem scherp aan. Het was voorzichtig geformuleerd, bijna terloops, maar ik hoorde wat hij niet zei. Martijn dacht vooral aan de praktijk – aan continuïteit, aan reputatie, aan de schade die Alisha’s verdwijning zou kunnen aanrichten bij onze exclusieve cliëntenkring.

‘Oké,’ besloot ik. ‘Dan gaan wij samen. Na de laatste afspraken.’ Ik probeerde de route in gedachten voor me te zien, het fietspad door het bos dat Alisha elke ochtend nam. ‘Ik weet ongeveer welke route ze neemt.’

Rico knikte instemmend, maar ik zag in zijn ogen wat ik zelf ook voelde – angst. Angst voor wat we zouden kunnen aantreffen in dat stille, groene hart van Den Haag.

En diep vanbinnen wist ik dat ik nog iets anders voelde – schuld. Die laatste berichtenwisseling tussen Alisha en mij was geen gewoon gesprek over roosters geweest. Het was een ruzie. En nu kon ik alleen maar denken aan haar laatste bericht, dat als een duistere profetie door mijn hoofd bleef spoken: *Het laatste woord is hierover nog niet gezegd.*

